

—'Εσείς ἀγρίμια τοῦ βουνοῦ καὶ ψάρια τοῦ πελάγου,  
Κ' ἐσεῖς πουλιὰ π' ὀλημερῆς γυρνάτε 'ς τὸν ἀγέρα  
Ποῦ ἦπτε ἀθάνατο νερὸ καὶ φλόγα δὲν φοβάται;

Κι' ἡ Κουκουβάγια ἀντιλαλεῖ μεσ' ἑτῆς σπηλιάς τὰ βάθη:  
—'Εγὼ 'πια ἀθάνατο νερὸ καὶ φλόγα δὲν φοβάμαι!  
Πετᾷ 'ς τὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς καὶ ἡ φλόγα δὲν τὴν καίει...  
Κι' ἀπλώνει ἡ γρηῃ Μάγισσα κι' ἀπ' τὸ φτερό τὴν πέναι:

—Μωρὴ στραβή, μωρὴ κουστή, μωρὴ νυχτοπατοῦσα,  
Ξέρνα τὰ θάνατο νερὸ μεσ' 'ς τὰργυρὸ ποτῆρι  
Νὰ μὴ σοῦ βγάλω τὰ φτερά καὶ τὰ ποδόνυχά σου!...

### 3

Τ' εἶν' ἡ βοή τοῦ γίνεται καὶ ὁ βρόντος π' ἀγροικιέται;  
Μὴν ἦρθ' ὁ τελειωμὸς τῆς γῆς κι' ὁ χαλασμός τοῦ κόσμου;  
Δὲν ἦρθ' ὁ τελειωμὸς τῆς γῆς κι' ὁ χαλασμός τοῦ κόσμου,  
Μόν' ἦρθ' ὁ γυῖός τῆς Ἀστραπῆς 'ς τὸ σιδερένιον πύργο·  
Μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ κουρταλεῖ κι' ἀστράφτουν ἡ ἀμπάραις·  
Ξυνάει ὁ Γεροδράκοντας τὰ μάρμαρα ξεροτρίβει!

—Ποῦς εἶν' αὐτὸς ὁποῦ βροντᾷ καὶ τί καλὸ γυρεύει;  
—'Εγὼ εἰμ' ὁ Σιδερόκαρδος, τῆς Ἀστραπῆς ἡ γέννα,  
Φέρνω τὰ θάνατο νερὸ μεσ' 'ς τὰργυρὸ ποτῆρι,  
Νὰ πιῆς, νὰ γίνῃς πάλι νιός, νὰ γίνῃς 'σάν κ' ἐμένα  
Καὶ νὰ ῥθῃς νὰ παλέψουμαι 'ς τὸν μαρμαρένιον κάμπο.

Σπιθοβολοῦνε τὰ σπαθιά κι' ἀστράφτουν τὰ κοντάρια  
Κι' ἡ νύχτα ἡμέρα γίνεται 'ς τὸν μαρμαρένιον κάμπο.  
Κ' εἶνε τοῦ Δράκου τὸ σπαθὶ στουρνάρι ἀκονισμένο,  
Κ' εἶνε τοῦ Σιδερόκαρδου φωτιὰ κι' ἀστροπελέκι.  
Χτυπᾷ 'ς τοῦ Δράκου τὸ σπαθὶ, τὸ κόβει 'σάν βλαστάρη  
Χτυπᾷ καὶ τὸ κεφάλι του, τὸ σχίζει 'σάν κουτσοῦρι.

### 4

'Σ ὅλον τὸν τόπο εἶνε γιορτῆς, 'ς ὅλη τὴ χώρα σκόλη,  
'Σ τὰρχοντικὸ τοῦ βασιλιᾶ χαραὶς καὶ πανηγύρια.  
'Ορθὸς προσμένει ὁ βασιλιάς 'ς τὸ δόχλοστο θρόνι του  
Κ' ἐμπρὸς ὁ Σιδερόκαρδος μετ' τὴ Βασιλοπούλα  
Τὸ γόνυ γέρνει καὶ φιλεῖ τοῦ βασιλιᾶ τὸ χέρι:

—Χαρὰ 'ς ἐσένα, βασιλιᾶ, καὶ 'ς ὅλη σου τὴ χώρα,  
Τὴν κόρη σου τὴν ἔφερα κ' εἶνε δική σου πάλι.  
Κι' ὁ Δράκοντας ψυχομαχᾷ 'ς τὸν μαρμαρένιον κάμπο.

—Καλῶς τὸν ὠμορφο τὸν νιὸ καὶ τῷ ξιο παλληκάρη!  
Γιὰ τὸ καλὸ ποῦ μούκανε μεγάλη χάρι νᾶχῃ,  
Κ' ἐγὼ τὸν λόγο πῶθαλα τὸν καταδευτέρωνω·  
Ποῦ 'λευθέρωσῃ ἀπ' τὸ θερὶ τὴν ἀκριβὴ μου κόρη  
Γαμπρὸς 'δικός μου θὰ γενῇ καὶ βασιλιάς τῆς χώρας!

—Τί λές, καὶ μένε βασιλιᾶ, τί μελετᾷς νὰ κάνῃς;  
'Εγὼ ποτὲ δὲν 'ζήλεψα βασιλικὴ κορώνα·  
'Εγὼ θρόνι μου τὰ βουνὰ καὶ τῆς σπηλειαῖς παλάτια  
Κ' ἐγὼ μὴδὲ παντρεύομαι, μὴδὲ γυναῖκα παίρνω,  
'Εγὼ εἰμ' ὁ γυῖός τῆς Ἀστραπῆς κι' ἀστράφτω καὶ τὴν  
[καίω.

Κ' ἡ κόρη ὁποῦ τὸν ἄκουσε πολὺ τῆς βαρυφάνῃ:

—Κι' ἂν ἦς ὁ γυῖός τῆς Ἀστραπῆς κι' ἀστράφῃς καὶ με  
'Εγὼ σὲ θέλω, σ' ἀγαπῶ καὶ ταῖρί μου σὲ κάνω! [κάψῃς,

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσπασε κι' ἀστροπελέκι πέφτει  
Χτυπᾷ τὴν κόρη 'ς τὴν καρδιά καὶ τήνε μαρμαρώνει...  
Κρίμα 'ς τὴν νιὰ τὴν ὠμορφή τὴν ἀστραποκαμένη!

(Ἐν Λεψίῳ)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

## ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

"Ο,τι δὲν εἶνε ὠφέλιμον εἰς τὸ σμῆνος δὲν  
εἶνε οὔτε εἰς τὴν μέλισσαν· ὅ,τι δὲν εἶνε ὠφέλι-  
μον εἰς τὸ κράτος πρέπει νὰ μὴ θεωρῇται ὠφέ-  
λιμον καὶ εἰς τὸ ἄτομον.

(Μάρκος Αὐρήλιος)

Καὶ ἂν καταλογίζῃς σεαυτὸν μεταξὺ τῶν  
μεγάλων ἀνθρώπων, σὲ ἐρωτῶ ἐγὼ ὁ μικρὸς, πό-  
σον πλησιέστερον εὕρισκεσαι εἰς τοὺς ἀστέρας  
ἐὰν εἷσαι ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ ὄρους ἢ κάτω ἐπὶ  
τῆς πεδιάδος;

Καὶ ὁ κοπρίας κύνθαρος πετᾷ, ἀλλ' ἀπὸ σω-  
ροῦ κόπρου εἰς κόπρον.

Ὁ εὐγενὴς σκέπτεται καὶ περὶ τῶν κακῶν  
εὐγενῶς.

## ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Εἰς ἓνα τῶν Ὁθωμανῶν βουλευτῶν, οἵτινες πα-  
ρεκάθισαν εἰς τὴν ἐλληνικὴν Βουλὴν κατὰ τὴν πρώτην  
μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Θεσσαλίας περίοδον  
ἀποδίδεται εὐφύες φιλοφρόνημα πρὸς τὸν ἡμέτερον  
πρωθυπουργόν, μαρτυροῦν τὴν μεγάλην ὑπόληψιν,  
τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Τούρκοι ἔτρεφον πρὸς τὸν πολι-  
τικὸν ἄνδρα τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ὀθωμανὸς εὕρισκετο ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν  
στρατιωτικῶν, ὅπου πρὸς τοῖς ἄλλοις παρετῆρει τὰς  
ἀπὸ τοῦ τοίχου ἀνηρτημένους εἰκόνας τῶν ἀνδρῶν  
τοῦ Ἀγῶνος, ἐν αἷς ὑπῆρχε καὶ ἡ τοῦ πατρὸς τοῦ  
πρωθυπουργοῦ, Σπυριδωνος Τρικούπη. Πρὸ αὐτῆς  
ιστάμενος καὶ εἰκάζων ἐκ τῆς ὁμοιότητος ποῖος ἦτο,  
ἐστράφη πρὸς τὸν κ. Τρικούπην καὶ ἠρώτησε·

— Πατέρας σου εἶνε αὐτός;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ πρωθυπουργός.

— Μεγάλον κεφάλι, ὑπέλαβεν ὁ Τούρκος, πεῖδ  
μεγάλον ἀπὸ σένα...

— Γιατί, μπέη μου, πῶς τὸ ξεύρεις;...

— Γιατί ἔκαμε σένα.

Σκέψεις ιδιοτρόπου:

— Θέλεις νὰ ζήσῃς ἐν ὁμονοίᾳ μετὰ τῆς συζύ-  
γου σου, ἂν αὕτη ἔτυχε νὰ εἶνε κακὴ; Μὴν ἀφίνεις  
νὰ τῆς περναίς τίποτε ἀπὸ τὸ κεφάλι—  
μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀλίγα πιάτα τῆς τρα-  
πέζης.

Ἰατρός τις ἐκαυχᾷτο ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀσθενῶν του  
παραπονεῖται κατ' αὐτόν.

— Ναί, εἶνε ἀληθές, ἀπήντησέ τις· διότι ὅσους  
ἐθεράπευες, ἱατρέ μου, σήμερον σιωποῦσι.